

og den frie Samfærsel blev utilbørlig indskrænket, men en saadan Indskrænkning troer jeg ikke der er nogen Grund til virkelig at frygte for, især naar man seer hen til, at Antallet af de lovbestemte Giftarter i over 50 Aar saa at sige aldeles ikke er blevet forøget, skjøndt der var den samme og, om jeg tør sige det, en større Lethed for Regjeringen til at træffe Lovbestemmelser i denne Henseende, naar den havde anseet det for hensigtsmæssigt og ønskeligt, end det vilde være for Fremtiden, hvis der blev indrømmet Justitsministeriet den Myndighed, hvorom her er Tale. Der har altsaa tidligere ingen Tilbøielighed vist sig hos Regjeringen til at forøge Gifternes Antal, og det kan derfor heller ikke forudsættes, at denne Tilbøielighed i Fremtiden vil være saa stor, at der behøves at næres nogensomhelst Frygt i saa Henseende. Det er vistnok fuldkommen rigtig, som navnlig er fremhævet af den sidste ærede Taler, at Bestemmelserne om Gift-handelen ikke ere betryggende for at forebygge Forgiftning, men det hele Foredrag, han holdt i denne Henseende, forekommer mig at være en Tale mod Gift-Lovgivningen i det Hele, og det synes mig ikke der er Spørgsmaal om i dette Tilfælde. Der er ikke Spørgsmaal om at ophæve de bestaaende Anordninger om Gift-handel, men der er kun Spørgsmaal om at overdrage Justitsministeren en Myndighed med Hensyn til det Bestaaende, og saafremt der ikke skeer nogen Forandring i de fremdeles bestaaende Lovbestemmelser. Saalange altsaa disse bestaae, synes mig ikke, at der er nogen Anledning til at bebyrde den lovgivende Forsamling med en Sag af denne Natur, da man ikke derved vil opnaae det Diemed, som, saavidt jeg har opfattet det, har været tilfattet, ved at stemme mod det foreslaaede Lovudkast.

Fenger: Jeg troer med saa Ord at kunne give den sidste ærede Taler den Oplysning, han søgte. Det har aldeles ikke været min Mening, som jeg ogsaa tydeligt udtalte sidst, at der skulde være nogen Fare forbunden med at overdrage Justitsministeren den forlangte Bemyndigelse, men kun, at det aldeles ingen Nytte var til, og dette har jeg støttet paa, at den Gift-Lovgivning, som hos os eksisterer, paa ingen Maade kan kaldes betryggende.

Hvad jeg har anført til Styrke for denne Paastand, er endnu ikke blevet modsagt her i Salen, og selv den ærede Justitsminister har igaar anerkjendt det. Jeg troer derfor, at dette kan staae fast. Derfor altsaa vor Gift-lovgivning ingenlunde er betryggende, saa nytter det ikke, at vi overdrage Ministeriet at sætte en hvilken som helst Substant ind under den; men hvad nu isærdeles angaaer det her foreliggende Tilfælde, og hvad af Justitsministeren er fremhævet, at det kunde hænde, at Rigsdagen fik Anledning til at fortryde, at den havde næglet ham denne Bemyndigelse med Hensyn til Phosphor, vil jeg gøre opmærksom paa, at selv, om han fik denne Bemyndigelse med Hensyn til Phosphor, vil den være aldeles værdiløs, og det af en dobbelt Grund. I Motiverne til Lovudkastet har Ministeren bebudet, at han, dersom han fik denne Bemyndigelse, strax vilde lade udkomme et Forbud mod at sælge Phosphor, hvilket han senere har rettet til „pulveriseret Phosphor;“ men, mine Herrer! jeg maa nu her gøre opmærksom paa, at det Phosphor, som bruges mod Kopper og kommer i Handelen, sælges aldeles ikke som pulveriseret Phosphor, men det sælges i Form af Piller, eller rettere sagt af Rugler af henimod en Muskatnøds Størrelse. Det kan altsaa ikke kaldes pulveriseret Phosphor. For det Andet maa jeg gøre opmærksom paa, at de Gauleter, som i vor Giftlovgivning ere foreskrevne, væsentligt ere givne i den Hensigt, at man, naar en Forgiftning var indtraadt med Forsæt, idet En havde villet forgive en Anden, skulde kunne spore Vedkommende derved, at man kunde oplyse, hvor han havde kjøbt sin Gift, og dernæst, at man ved at give Giften en vis bestemt Emballage i fort Papir med Paaskrift, at det indeholdt Gift, fikrer sig imod, at den Gift, som ikke bliver brugt strax, men hensættes, ikke af en Feiltagelse kan tages for noget Andet. Altsaa disse to Hensigter opnaaer man ved Giftlovgivningen. Men nu er det jo anerkjendt af den ærede Minister selv i Motiverne til det foreliggende Lovudkast, at det ikke er paa nogen af disse Maader, at man har at frygte for Phosphor; thi, ligesom det ikke er et af de almindelige Forgiftningsmidler, saaledes forstaaer det sig